

Mors fortælling om sit liv i Inner Wheel julen 1975.

Hjemme i en skuffe ligger et foredrag, der varer 20 min. og begynder således: Vore psykologer fortæller os, at vi er et produkt af arv og miljø, jeg vil derfor give en bred skildring af de miljøer, jeg er færdedes i gennem årene.

Da jeg havde skrevet foredraget, læste jeg det op for min mand og tog tid på, hvor længe jeg kunne holde hans interesse fangen. Efter 3 minutter var han faldet fra. For ikke at komme i den situation en gang til, har jeg skåret halvdelen fra, da I nok også længes efter at komme hjem til julebordet.

Den 9. feb. 1926 fødtes jeg på Nørrehovedgård i Allehave, som den første af fire piger. Vi havde vand på tre sider af jorden og 7 km til nærmeste handlende, som imidlertid bragte varer ud en gang om ugen. 3,5 km inde i landet lå den 2 klasses skole, hvor jeg gik hele min barndom. Den nærmeste mulighed for undervisning ud over de 7 år hed Jyderup private Realskole, hvortil der var 20 km.

Min lærer havde over for mine forældre antydnet, at jeg burde fortsætte skolegangen. Selv var jeg imidlertid ikke særlig interesseret i at fortsætte, dertil havde jeg kedet mig for meget i den 2 klasses skole, hvor man hele tiden skulle vente på dem, der var yngre. Da det rent transportmæssigt også var et problem, blev der ikke talt mere om det. Som så mange andre kom jeg selvfølgelig til at savne den eksamen.

I stedet kom jeg i 1942 i lære som telefonistinde på Sdr. Jernløse telefoncentral. Et dejligt arbejde som teknikken jo nu har overtaget. Jeg boede hos min faster, som var lærerinde samme sted, og desuden havde sin mor boende. Bedstemor stod for husførelsen, og hende skulle jeg hjælpe, når jeg var færdig på centralen. En dag jeg ville gøre mig klog på madlavningen sagde min bedstemor: "Når du får dit eget, kan du gøre, som **du** vil, men så længe du er her, må de gøre som **jeg** vil." Bedstemor havde opdraget 10 børn, så der havde ikke været tid til megen parlamenteren. Lad mig tegne hende, som jeg ser hende for mig siddende i stolen ved sybordet, ivrigt strikkende, mens hun læste den ene bog efter den anden. En lille spinkel og sirlig dame med krøllet hår og et sort fløjlsbånd om halsen.

Min faster, som foruden at være formand for K.F.U.K, også var leder af et sangkor, holdt hvert år julefest for dette sangkor med familie. Et år havde hun i stedet for bordkort skrevet første linje af et vers til herrerne og den følgende linje til damerne. En ung mand i selskabet lavede lidt om på sin verslinje og sang: "Jeg en skole bygge vil", "der skal være have til" lød det fra spindesiden. Den unge mand var seminarist Poul Carlsen, pigen hed Eva Hansen, og så var hendes skæbne besejlet. Skal jeg kort sætte en indskrift over hjemmet i Sdr. Jernløse, må det blive "Gudsfrygt og nøjsomhed", og vel at mærke nøjsomhed for at kunne hjælpe andre.

Efter 2 år som telefonistinde kom jeg et halvt år i huset hos en professor i København og derefter på højskole. I mellemtiden havde Poul fået embede med bolig i Frydendal ved Mørkøv, og 17. okt. 1946 holdt vi bryllup. Tre år senere d. 15. december 1949 fik vi en dreng, som kom til at hedde Carsten. Han er nu gift, og han og hans kone håber at få deres lærereksamen til sommer.

For 25 år siden dec. 1950 fik Poul stillingen som førstelærer i Nr. Asmindrup, som var en lille kommune på 1000 indbyggere. Her fik vi 18 indholdsrige år, og her blev vore to piger født. Anne Bodil i 1952, hun er nu sygeplejerske her i Holbæk og Inger Merete i 1958, hun tog realeksamen i sommer og agter at læse til lærer.

Det var for 25 år siden et alsidigt job at være lærerkone på landet. Der var hverken telefon eller kontor på skolen, så skulle man tale med skolen, måtte man henvende sig i privaten. Det gav mig en vældig kontakt både med sognet om min mands arbejde. Det hændte også, at Poul kom farende og sagde: "Du må tage næste time for en af lærerne er syg". Blev et barn sygt i skolen eller faldt i gården, blev det også sendt ind til mig. Asmindrup var et lille, men et kulturelt levende sogn. Bl.a. havde vi studiekreds hvert år. Da Poul også var kirkesange kan vi sige, at vi have kontakt med sognet fra vugge til grav.

Det var efter mange overvejelser Poul søgte og fik stillingen som inspektør i Tuse i 1968. Her fik vi imidlertid så fin en modtagelse at både skolekommission, lærere og forældre at omstillingen ikke blev så svær som frygtet. Da Poul i 1969 blev konstitueret som

amtsskoleledirektør under Møller Petersens sygdom, blev sekretærarbejde, skemalægning og bibliotek, som jeg ikke var ukendt med fra Asmindrup, helt overladt til mig.

Værre for mig var derfor flytningen til Fjordhøj i 1971, hvor Poul blev skoleledirektør. Efter i 25 år at have boet op ad en skolegård, hvor ikke alene min egen familie, men lærere og skolebørn og forældre gik ud og ind dagen lang, sad jeg nu pludselig alene i et lille hus. Den indre kontakt med Pouls arbejde var ligeledes væk. For dog at følge lidt med begyndte jeg at klippe ud af aviserne, alt hvad der stod om skolerne og kulturudvalgets arbejde, og lidt efter lidt lærte jeg Pouls nye arbejdsplads at kende.

Efter at jeg i sommerferien har læst Holbæks Købstads historie føler jeg mig næsten som Holbækker.

I den forbindelse vil jeg gerne rette en tak til Inner Wheel, også I har været medvirkende til, at jeg nu har slået rod i Holbæk. Tak skal I ha'.